

Sergi Fontàs Jaspe

Passat pertorbat

*Rosa d'Or. Premi Juvenil de Narració Curta
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2015

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2015-J-R-0281-0221

© del text: Sergi Fontàs Jaspe

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2015

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajagaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Sergi Fontàs Jaspe

Passat pertorbat

*Rosa d'Or. Premi Juvenil de Narració Curta
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2015

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2014-J-R-00XX-0088

SERGI FONTÀS JASPE

Em dic Sergi Fontàs i tinc 16 anys. A mi, quan era petit, no m'agradava ni llegir, ni escriure. Tot va començar fa uns quatre anys, tot gràcies al meu cosí Edu. Ell va ser qui va despertar el meu interès envers la literatura i qui sempre m'animà en tot. Ara, quatre anys després, sóc una persona molt diferent, ara estic intentant fer un llibre. La veritat, els llibres m'han canviat la vida a millor. Per últim m'agradaria agrair al meu cosí, i tots els que m'han animat en això, i també al jurat dels premis per escollir-me a mi, de debò, moltes gràcies.

La narració *Passat pertorbat*, de Sergi Fontàs Jaspe, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al III Premi Juvenil de Narració Curta dels Premis Castellitx 2015. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

Passat pertorbat

MAI PODRÉ OBLIDAR AQUESTA PETITA història que va aportar emoció però alhora desgràcia i tristesa a la meua vida. Em dic Joan Grau i en aquella època tenia quinze anys. Feia un metre i vuitanta centímetres d'alçada, era prim, amb els ulls marrons i de cabells castany curts. Sóc ample d'espatlles, ràpid i fort. He d'admetre que des de llavors no he canviat gaire físicament; es podria dir que, ara que ja han passat alguns anys, l'única diferència que veig és que sóc una mica més alt. Mentalment, però, he madurat molt i, a més, he après molt d'allò que va passar.

Acabava de començar quart d'ESO a l'Institut S'Agulla de Blanes. El curs havia començat sense entrebancs ni complicacions, tot i que un bon dia el professor de Naturals va agafar sobtadament la baixa i el van reemplaçar provisòriament amb un professor substitut. El nou desconegut de veu autoritària es deia Marc Camps. Era alt, corpulent i de cabells llargs. Pel que vam poder saber gràcies als altres professors, i que ell mateix ens va corroborar, abans de fer de docent havia sigut forense. La primera classe que vam tenir amb ell va ser divendres a última hora. En acabar ens en vam anar cap a casa una mica sorpresos.

El camí de tornada a casa sempre el feia en companyia de la Carme Puig. Érem molt bons amics des de la infància, tot i que ella encara no sabia que jo n'estava secretament enamorat. La Carme feia un metre i setanta centímetres, duia els seus cabells bruns ben llargs i tenia uns

ulls marrons que semblaven la porta del cel. El seu rostre —no, tota ella— era d'una bellesa indescriptible.

Casualment vivíem tots dos al mateix carrer. Aquell dia, a l'arribar a casa seva, vam començar a parlar sobre el nou professor.

—Què t'ha semblat el nou profe? —va dir ella.

—Què vols que et digui... Ni bé ni malament —vaig respondre.

—Doncs jo trobo que és molt misteriós i n'estic ben segura que amaga alguna cosa. L'hi ho he notat a la veu.

—Ja hi tornem a ser, la Carme i les seves ànsies d'aventura i emoció! —vaig afegir teatralment.

—Ha, ha, ha... —va riure ella amb aire sarcàstic.

—Ens veiem, Carme —vaig dir, fent-li una abraçada.

—Ens veiem, Joan —va concloure ella, corresponent-me l'abraçada.

L'endemà, mentre veia les notícies del migdia, vaig sentir-ne una que em va deixar completament atordit.

« Avui s'han trobat els cadàvers de cinc alumnes de l'Institut d'Educació Secundària S'Agulla de Blanes en una casa abandonada als afores de la localitat. La policia afirma que es tracta d'un cas d'homicidi múltiple, tot i que fins ara no han aconseguit trobar cap indicatiu conclouent sobre l'autor o autors del delictes ni sobre un possible motiu. La policia sospita que molt probablement es tracti d'algú relacionat amb el centre educatiu» , va dir la presentadora.

No vaig poder articular cap paraula. No m'ho podia creure. Morts, eren morts. Vaig agafar de seguida el mòbil i vaig trucar a la Carme.

—Sí? —va dir ella.

—Carme, ara mateix vinc a veure't. És molt important! —vaig dir a corre-cuita mentre baixava ràpidament les escales que duien al carrer.

Quan vaig arribar uns minuts després a casa seva ella ja m'esperava. La casa on vivia tenia tres plantes i segurament valia una petita fortuna.

—Què passa, Joan? Què és això tan important? —va preguntar ella immediatament.

—Que no has vist les notícies? —vaig respondre jo amb una altra pregunta.

—No, estava fent la migdiada —va dir ella intentant reprimir un badall.

—A les notícies del migdia acaben de dir que han trobat en una casa abandonada els cadàvers de cinc companys del nostre institut. A més ara penso que tenies raó sobre el professor nou. Crec que hauríem d'investigar-lo.

—Però, però... però si no tenim cap prova que hagi sigut ell! —va respondre ella del tot espantada.

—La trobarem, no et preocupis —vaig afegir jo ple de convicció.

Aquell dia de dissabte vam acordar que em quedaria a dormir a casa seva, entre d'altres motius perquè a la meua no hi havia accés a Internet i d'aquesta manera podríem investigar a fons aquell assumpte misteriós.

Vam buscar i buscar, regirant tots els racons virtuals de la xarxa, però durant una bona estona no vam trobar res de res. No va ser fins ben passada la mitjanit, quan ja estàvem gairebé a punt d'abandonar la nostra missió exploratòria, que vam trobar una cosa que immediatament ens va semblar rellevant.

—Mira això que he trobat, Joan... —va dir la Carme amb un ull mig tancat.

—Llegeix-m'ho, que jo ja no puc més... —vaig dir jo.

—D'acord. «Ahir, dia 23 de Març del 2012, va haver-hi un atropellament a Barcelona. Hi van haver quatre morts i un ferit greu. El conductor, després d'atropellar quatre persones per raons fins ara desconegudes, va xocar a plena velocitat contra una paret que va travessar el parabrises del vehicle, causant-li la mort instantània. Les víctimes de l'atropellament van ser un matrimoni i els seus dos fills; només en va sobreviure el pare, Marc Camps, el qual van aconseguir reanimar i que a hores d'ara ja es troba en procés de recuperació a l'Hospital de Sant Joan de Déu». I mira, en aquesta altra pàgina hi diu que va deixar la feina tan bon punt va sortir de l'hospital.

—Que fort! Ara que hi penso... el dilluns farà dos anys, d'això! —vaig exclamar a plena veu, despertant-me del tot.

—També he trobat una foto d'un assassinat del 23 de març de l'any passat. El vint-i-tres de març, Joan. I a que no saps què? Ell estava allà, el nostre substitut, mig amagat entre la gent! I si de veritat tu i jo tinguéssim raó i fos ell l'assassí i volgués tornar a matar? A més a més, la manera de fer és la mateixa que en el cas dels cinc alumnes de fa uns dies. Tot

això és massa casualitat, Joan, de ben segur que és ell qui està involucrat en els dos assassinats, no creus?! —va dir la Carme, esparverada de la seva pròpia teoria però igualment convençuda de la seva validesa.

—Sí, tens raó. Dilluns a última hora el tenim nosaltres... I si estigués planejant matar algú de la nostra classe? —vaig respondre jo esgarrifat.

—Val més que de moment ens n'anem a dormir, que descansem i demà ja pensarem alguna cosa —va dir ella fregant-se els ulls amb les mans.

Durant el diumenge vam pensar i pensar ininterrompudament, però en va. Va arribar el dilluns i encara no teníem cap pla definit ni practicable. De totes maneres tant la Carme com jo ens vam portar malament a classe intencionadament perquè fóssim nosaltres els que ens haguéssim de quedar. «Com que nosaltres sabem la veritat encara podem intentar aturar-lo», vaig pensar per mi mateix. Al final va tocar el timbre i el professor ens va dir que ens havíem de quedar castigats.

—Ara torno, vaig a buscar les còpies per vosaltres —va dir sortint de l'aula.

—Val —vaig dir jo. Al cap d'una estona d'espera prudencial vaig dirigir-me a la Carme.— Quan torni, i si n'intenta alguna, aparta't, entesos?

Just quan vaig acabar la frase va entrar el professor esbufegant, amb una motxilla a l'esquena i les còpies en mà.

—Asseieu-vos aquí —va ordenar amb la seva veu autoritària. Els seus ulls brillaven maliciosament; els pèls del clatell se'm van eriçar a l'instant com els d'un gat en alerta.

Ens vam asseure als llocs assignats i ell es va posar darrere nostre. Tot seguit vaig sentir com anava obrint la seva motxilla ben lentament. Vaig mirar de reüll i vaig poder veure clarament la brillantor d'un ganivet enorme i de fulla dentada, però ell no va tenir èxit en el seu intent maligne perquè jo vaig ser més ràpid. En un acte reflex semi-conscient vaig agafar la meva cadira i la vaig estampar amb totes les meves forces contra l'esquena del mestre. Aquest va caure a terra amb la motxilla a mig obrir a la mà, gemegant de dolor. Llavors vaig mirar la Carme i vaig compro-

var que ja estava trucant a la policia. En aquell moment vaig pensar que havíem d'aconseguir temps fins que la policia arribés.

—La policia vindrà d'un moment a l'altre, t'atraparan tant sí com no. Mentre esperem què et sembla si m'expliques per què un forense com tu, amb clarament un bon futur per endavant, ha acabat essent un assassí sense escrúpols? —vaig preguntar.

—Sí, m'has descobert! Segur que és perquè m'has investigat, i estic convençut que també sabràs allò de l'accident de fa dos anys. Vaig tardar mesos a refer-me'n, no pas físicament sinó psicològicament. Quan vaig sortir de l'hospital, amb la salut refeta del tot, ningú es va adonar que dins meu hi havia canviat una cosa, una cosa fosca —va dir ell amb ulls somiadors.

—Sí, això ja m'ho imagino... —vaig començar a dir.

—No!! No t'ho pots imaginar, marrec de merda! —em va interrompre ell cridant—. És impossible! Jo em notava diferent, però la cosa va ser clara del tot quan vaig anar, aquell mateix dia, a la tomba de la meva família. Se'm va trencar el cor irreparablement i allà, davant de les seves tombes, vaig jurar venjança i que aquell dia ningú l'oblidaria. El meu subconscient sabia perfectament com fer-ho. Per fer-ho havia de deixar la feina, aquest era el primer obstacle que havia de suprimir.

—I la manera aquesta que dius era assassinant gent... —vaig voler començar.

—Calla i deixem acabar —va dir, tallant-me de nou—. No pas assassinant una persona qualsevol, no. Cada 23 de març des d'aquell mateix dia mataria un nen o una nena, però el requisit per fer-ho era que aquesta persona havia de tenir un germà o germana, i el pare i la mare no havien d'estar separats. Llavors vaig fer-me la pregunta del segle: Com m'ho faria sense que ningú sospités de mi? Com un llamp em va venir la resposta al cap: La millor manera d'aconseguir dur a terme els meus plans era sent professor, i com que havia sigut forense podia fer de professor de Naturals a qualsevol institut.

—És a dir que com a venjança volies matar un alumne i el requisit és que fos semblant a la família que tu tenies. Però el que no entenc es per què vas matar aquells cinc alumnes en una casa abandonada. Encara no havia passat un any sencer, no? No ho entenc... —vaig fer jo.

—Doncs és ben fàcil! Perquè em van descobrir, igual que vosaltres... —va dir amb veu tènica.

Llavors vaig girar-me cap a la Carme. En Marc va aprofitar el moment de distracció per aixecar-se del terra, brandant el seu ganivet cap a mi. En un altre acte reflex vaig aconseguir mig esquivar-lo, però vaig notar que al braç esquerre m'hi havia fet un tall profund que tenia molt mala pinta. La Carme, en veure com la sang brollava, es va quedar mig hipnotitzada mirant-me el braç. En un moment de descuit en Marc va col·locar-se ràpidament darrere la Carme i l'hi va tallar el coll.

—Te'n en penediràs!! —vaig bramar ple de fúria.

Vaig tornar a agafar la cadira i l'hi vaig estampar al cap dues vegades amb totes les meves forces. Al segon cop el respatllet de la cadira es va trencar i ell va quedar al terra inconscient. Llavors vaig obrir la seva motxilla en busca d'alguna cosa per a immobilitzar-lo. Per sort vaig trobar-hi unes manilles que vaig emprar per emmanillar-lo a una canonada que recorria per la paret de l'aula. Després d'això vaig agenollar-me al costat de la Carme, plorant.

—No et moris, si us plau! —vaig suplicar.

—Gràcies per ser el meu amic... —va dir ella sense forces.

—No! Si us plau...

—Apropa't...

Vaig apropar-m'hi una mica més i ella em va agafar pel clatell i em va fer un petó als llavis.

—T'estimo, Joan. Des de la primera vegada que et vaig veure.

Va tossir sang a la meua cara sense voler i va morir als meus braços sobre el seu propi bassal de sang.

*** **

Encara ara ploro al recordar-ho. Ploro encara que ja hagin passat dos anys d'això, donat que aquests fets em van marcar de per vida.

Vam enterrar la Carme el mateix dia que condemnaven al seu assassí a presó de per vida i sense possibilitat a fiança. Aquell dia vaig intentar ser fort, però no vaig poder. Encara que una cosa sabia de ben segur: Mai l'oblidaria.

PASSAT PERTORBAT

Aquella nit, al llit de casa meva, vaig decidir que cada setmana aniria al cementiri a veure-la. Sabia perfectament que res me la tornaria, però volia sentir-la a prop meu i recordar les seves últimes paraules que mai vaig tenir el valor de dir a ningú.

Avui es complien dos anys de la mort de la Carme i l'he anada a veure de nou. Allà, mirant la seva tomba, he recordat un cop més les seves últimes paraules que mai no oblidaré. En arribar a casa de tornada del cementiri he encès el televisor. La notícia que he sentit m'ha fet recordar la que vaig sentir dos anys enrere. Sense evitar-ho, i segurament sense que ningú ho entengui del tot, he somrigut mentre pensava: «Tothom amaga un secret o altre».

